

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiæ, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniæ Agrippinæ, 1694

XXII. Proposui hanc adducere mihi ad convivendum, sciens quoniam
mecum communicabit de bonis. Sap. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

ad negotia, nec unicum verbum ipsis dicendo. *Mitte sapientem, & nil dicas illi.* Sed quando ibi sunt, hæc sapientia ipsis secretò inspirat verba quæ debent dicere, & actiones quas debent facere.

Includo totum hoc negotium in his duobus verbis, quæ sunt duo consilia. Primum est, sis sapiens: Secundum, quando eris sapiens, frequenta audacter societates, & fac quæ tibi placent.

REGULA VIGESIMA SECUNDA.

Proposui hanc adducere mihi ad convivendum, sciens, quoniam mecum communicabit de bono.
Sap. 8.

PARAPHRASIS.

In corde meo inveni pacem conversando cum Deo: Præsentia ipsius est aurora, quæ propellendo tenebras, facit quiescere ventos, & dissipat tempestates pariendo in homine unam celestem tranquillitatem.

Inter

Inter principales felicitates huius vite est pax & quies interior, quam Salvator moriendo reliquit mundo, ut sit hereditas predestinatis.

Perdimus hanc quietem in pluribus & differentibus occasionibus. Ecce differentes Regulas, quae te iuvabunt prevenire hanc confusionem, & non relinquent ingredi apud te concursum imprevisorum accidentium, quae ab extra proveniunt. Verum est talium accidentium concursus erit frequens; sed pax, dicit sponsa, invenitur, ubi Deus est, & ubi ego fortiter habeo conversandi cum Deo.

REFLEXIO.

DIxi quod hi concursus sint frequentes, possum certò dicere quod sint universales.

Multi sunt venti & motus in aëre quem respiramus; multi super terram in qua vivimus, & quos appellamus immobiles: Multi etiam & plures quam

alibi, i
tat, &
cogita
non si
tione
Sim
tates
rò die
nos or
farum
ut nos
animu
portat
rum t
nant,
ventib
mirati
non in
miscer
turbar
los im
conter
los flu
passio
Du
portu
alibi,

alibi, in anima immortalis quæ non sustentat, & ubi rarò transigitur hora, in qua cogitationes inter se non agitentur, & non sit aliqua disconvenientia inter rationem & passiones.

Similiter Urbes, Provinciæ, societates hominum sunt tot maria, ubi rarò dies videntur tranquillæ; Navigamus nos omnes in medio harum tempestuosarum cogitationum, sed necesse non est, ut noster animus agitetur, nam hominis animus non dependet à navis, quæ eum portat, & adhuc minus à fragore harum tempestatum, quæ circa eum tonant, nec etiam ab illis magnis & novis eventibus, qui tot personas rapiunt in admirationem. Auditalia nova, sed te illis non immisceas; Aspice eos, qui se immiscent, & apparent in medio harum turbarum eundo & redeundo, quo hæ illos impellunt. Nihil suavius est, quàm contemplari cum sua anima tranquilla illos fluctus qui elevantur in corde, ubi passiones impunè regnant.

Dum ventus se levat, curramus ad portum, eamus ad Deum, & quamdiu
tempe

tempestates continuat, maneamus apud hunc dilectum Sponsum, conversando cum ipso, & inter suavitates hujus divine conversationis obfirmemus nos ejus brachiis, & aspiciamus has agitationes Populorum proferendo desuper nostras opiniones.

Communica in talibus occasionibus cum Deo, sicut solemus communicare cum personis quas amamus. Dum enim accidit aliqua imprævisa mutatio in negotiis publicis, & dum incipiunt currere aliqua importantia nova, complacentiam habemus ea narrandi, & unus alteri desuper suas communicandi opiniones & conjecturas. Sume hanc complacentiam apud Deum, & ostende ipsi, quid putes, & quid tibi dictum fuerit. Verum est quod illud jam sciat, & quod sciverit, in tequam aliquis homo ipsi locutus fuisset, sed non minus verum est, quod te amet, & velit per te audire, non solummodo id quod fit in tua domo & in tuo cubiculo, sed etiam id quod agitur in Republica & inter populum. Dum audis loqui de aliqua re, quæ extraordinariè & inopinè
accidit,

accidit
sus,
ideò
vaver
sint
tus in
quoc
miat
do,
ipsi
mar
Deu
quoc
hor
sint
per
usq
li al
esse
tium
ven
pili
in
hor
rite
gan

accidit, & de qua habentur diversi discursus, vade conversari cum illo, qui te ideò expectat. Dic ipsi sicut David, elevarunt flumina vocem suam, quod sint tempestates in mari, magni tumultus in mundo; quod fortuna agitetur, quod immutet negotia orbis & loca hominum, illos deprimendo, & elevando, ita ut difficile sit credere, quamvis ipsi oculi sint testes: *Mirabiles elationes maris.* Sed & hoc potes dicere. O mi Deus! Id quod vel maxime miror est, quod dum hi deponuntur, alii supra horum ruinas elevati cogitent, quod sint in perpetuum eò locati, ubi modò permanent. Hi parvi papiliones elevati usque ad nubes, considerant se in tali altitudine cum tali arrogantia, ac si essent collocati supra ipsa culmina montium, & obliviscuntur, quod tantum ventus illos sustineat. Omnes hi papiliones pulsi in altum per fortunam, in momento comparent, & eadem horâ, quâ ex abysso egrediuntur, pariter illuc redeunt. Superbi & arrogantes, qui dum in altum & tam pro-

Liber II.

i

cul

cul ex suo Nihilo exurgunt, ideò elevatur, ut fortius clangor & fragor, dum cadunt, audiatur, & hæc ipsa culmina montium eorum magnitudinum ipsos facient miserabiliter perire, cadendo super eos, & deveniendo ad eorum sepulchrum.

Hæc tamen nova immutationis creaturarum parum reputanda respectu illorum novorum, quæ mihi maximè placent, & me maximè tangunt, quorum cor meum omni momento reminiscitur, & quæ Angeli sine intermissione sibi enarrant, quod nempe ille, quem amamus, non moriatur. *Mirabiles elationes maris, mirabilis in altis Dominus.* Tu mihi Deus es ille ipse, qui semper fuisti, & eris in æternum immutabilis; æternitas tuæ potentie & tui verbi est gloria & felicitas eorum qui te amant: *Idem ipse es, & anni tui non deficient.* Sine me tamen tibi dicere, quod hoc mihi miraculosissimum videatur, quod eodem tempore, quo per infinitam tuam benignitatem mihi insinuas nova æternæ perseverantiae tuæ protectionis & gratiæ in mea persona

ego tibi simul in sinu nova æternitatis
mei amoris. Cœlum & terra mutabuntur;
Mea bona , meæ domus , mei Amici,
mea sanitas , meum corpus , mea fortu-
na & mea vita cum illis , mutantur omni
momento & omni hora , sed meus a-
mor non mutabitur. Ego te amabo tam
diu , quàm vixero , tam diu , quàm
spirabo , tam æternè quàm tu eris Deus
meus. *Deus cordis mei , & pars mea ,
Deus in æternum.*

REGULA VIGESIMA. TERTIA.

*Erit allocutio cogitationis mea , &
tædii mei. Sap. 8.*

PARAPHRASIS.

*Deus erit depositarius mearum curarum,
meorum timorum & meorum tædio-
rum ; Si ipsius Providentia & Iustitia
non permiserint , ut recipiam consola-
tiones , quas spero , ad minus habeo
hanc felicitatem , quod cum ipso*